

Ένας αλλιότικος Καλικάντζαρος

Γεια σας! Είμαι ο Κατεργαρός κι είμαι ένας καλικάντζαρος! Δε χρειάζεται όμως να φοβάστε. Εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους καλικάντζαρους. Αλλά, ας σας διηγηθώ την ιστορία μου από την αρχή. Όλοι οι καλικάντζαροι μένουμε στην Καλικαντζαροχώρα, μια χώρα μοντέρνα και γεμάτη υπερσύγχρονες κατοικίες. Εργοστάσια, τράπεζες, νοσοκομεία, σχολεία και πανεπιστήμια.

Μα τι; Πιστεύατε πως ζούμε μέσα σε τρύπες στα έγκατα της γης; Βλέπετε, τίποτα από ότι νομίζετε πως γνωρίζετε για μας, δεν είναι αλήθεια εκτός από τις αταξίες! Η αταξία είναι ο νόμος μας και όλοι οι καλικάντζαροι είναι υποχρεωμένοι να κάνουν αταξίες τα Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, μα και το Πάσχα, τις Απόκριες, το Δεκαπενταύγουστο και γενικώς πάντα ΕΚΤΟΣ...από τα Θεοφάνια, που μας κυνηγάει αυτός ο ενοχλητικός παπάς με την επίσης ενοχλητική του αγιαστούρα!

Από την πρώτη μέρα στο σχολείο, ο δάσκαλος μας έμαθε τραγουδάκια όπως: "Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου να περπατώ, να πηγαίνω στο σχολειό για να μάθω αταξίες και να κάνω φασαρίες" και παροιμίες όπως: "Μια αταξία την ημέρα, τον γιατρό τον κάνει πέρα!", αλλά και ηθικά διδάγματα όπως: "Όποιος έχει δύο αταξίες, να δίνει τη μία στο φίλο του."

Εγώ ήμουν ο καλύτερος μαθητής και έπαιρνα συνεχώς άριστα. Όλα άλλαξαν όμως, όταν έφτασε η στιγμή να κάνουμε και πρακτική εξάσκηση στην αταξία. Ανεβήκαμε σ' ένα δημοτικό σχολείο στη γη κρυφά το βράδυ και ανακατέψαμε όλες τις τάξεις. Άλλος γύρισε τα θρανία ανάποδα, άλλος έβαψε τον μαυροπίνακα άσπρο, άλλος έβαλε πινέζες στη έδρα και ο χοντρός Αναμπουμπούλης, αν κι ο χειρότερος της τάξης, κρέμασε το σώβρακο του επιστάτη στο κοντάρι της σημαίας, κερδίζοντας έτσι το πρώτο του άριστα. Εγώ ανέλαβα την πιο δύσκολη αποστολή. Μπήκα στη βιβλιοθήκη και ανακάτεψα τα βιβλία.

Όταν ξημέρωσε ακούγαμε όλοι κρυμμένοι στη σκεπή, τα κατορθώματα της πρώτης μας αποστολής:

- Ποιος αναποδογύρισε τα θρανία; ακούστηκε η πρώτη φωνή.
- Γιατί δεν γράφουνε οι κιμωλίες; ακούστηκε η δεύτερη.
- Αουτς!!! φώναξε η δασκάλα της τρίτης τάξης.
- Γιατί κυρία η σημαία είναι πράσινη με κόκκινες καρδούλες; απόρησε ένα πρωτάκι.
- Μα τι ωραία ταξινόμηση είναι αυτή στην βιβλιοθήκη! Πρώτη φορά συναντώ τέτοια τάξη! ακούστηκε τέλος κι η φωνή του διευθυντή του σχολείου.

Όλα γύρω μου σκοτείνιασαν! Ο δάσκαλος μου με αγριοκοίταξε, τα καλικαντζαράκια ξεκαρδίστηκαν κι εγώ, μετά από αυτή τη γκάφα, πήρα το πρώτο μου ολοστρόγγυλο μηδενικό.

Σε λίγες μέρες έφτασε η στιγμή για την δεύτερή εξόρμηση στη γη. Στο μουσείο.

Εκεί, βάλουμε στον καφέ του φύλακα υπνωτικό, του γυαλίσαμε την φαλάκρα και του κάναμε περμανάντ το μουστάκι. Ύστερα, φορέσαμε στα αγάλματα φανελάκια και εσώρουχα, και μπερδέψαμε τα ψηφιδωτά των μωσαϊκών. Εγώ, θέλοντας να βελτιώσω τη βαθμολογία μου, ασχολήθηκα με κάτι σπασμένα βάζα που βρήκα σε μια βιτρίνα.

- Ύστερα, κρυφτήκαμε όλοι πάνω στους πολυελαίους περιμένοντας την βαθμολογία.
- Δεν του πάει καθόλου το κατσαρό μουστάκι του φύλακα! είπε μια Αμερικάννα τουρίστρια.
- Μα το ροζ νυχτικό του Ηνίοχου είναι πολύ σικ! θαύμασε μια Γαλλίδα.
- Δεν ήξερα ότι είχανε παζλ στην αρχαιότητα! αναρωτήθηκε ένας Άγγλος.
- Τι θαύμα είναι αυτό! ακούστηκε τέλος και η φωνή της αρχαιολόγου.
- Ποιος μπόρεσε να κολλήσει τα μπερδεμένα κομμάτια των αγγείων; Τριάντα δύο ζευγάρια μάτια και ένα ζευγάρι γυαλιά με κοίταξαν με φρίκη!
- Μα νόμιζα ότι τα θέλανε σπασμένα τα βάζα! προσπάθησα να απολογηθώ εγώ, αλλά ο δάσκαλος ζωγράφισε στο μπλοκάκι του ένα τεράστιο κουλούρι.

Τα Χριστούγεννα πλησίαζαν, μαζί κι οι απολυτήριες εξετάσεις. Ξέρετε, σε μας η σχολική χρονιά αρχίζει την επομένη των Φώτων και τελειώνει την παραμονή των Χριστουγέννων, όπου όλοι πια οι καλικάντζαροι ανεβαίνουν στη γη για αταξίες. Οι εξετάσεις θα δίνονταν σε ένα μεγάλο εμπορικό κέντρο στη γη κι έτσι το βράδυ της προπαραμονής των Χριστουγέννων, μαθητές και δάσκαλοι μαζεύτηκαν στην στολισμένη είσοδο του εμπορικού κέντρου και με ένα σφύριγμα του διευθυντή, όλα τα καλικαντζαράκια ξεχυθήκαμε στους ορόφους.

Οι όροι του διαγωνισμού ήταν σαφείς: Όσες περισσότερες αταξίες, τόσο το καλύτερο, ενώ η καλύτερη αταξία θα βραβευότανε κιόλας. Εμείς μπορούσαμε να πάμε σε όλους τους ορόφους, εκτός από τον τελευταίο για λόγους ασφαλείας, τους οποίους όμως δεν μας είπαν. Όση ώρα έτρεχα να βρω την αταξία μου έτρεχε και η καρδιά μου. Ας έκανα επιτέλους μια μικρή αταξία. Ας μπορούσα να αποδείξω ότι είμαι και έξυπνος και ικανός.

Στον πρώτο όμως όροφο, δυστυχώς, με είχαν προλάβει, μιας κι οι συμμαθητές μου είχαν στολίσει όλα τα δέντρα με κάλτσες και παπούτσια! Στο δεύτερο, στο ζαχαροπλαστείο, ο χοντρός ο Αναμπουμπούλης είχε εργαστεί σκληρά έχοντας καταβροχθίσει όλα τα γλυκά από τις βιτρίνες και τα ψυγεία και σίγουρα θα έπαιρνε μεγάλο βαθμό...αν κατάφερνε να κατέβει τις σκάλες μ' αυτήν την τεράστια κοιλιά.

Στον επόμενο όροφο είχαν χύσει όλα τα αρώματα και τα καλλυντικά και το πάτωμα είχε γεμίσει με ζαλισμένους καλικάντζαρους. Κρατώντας τη μύτη μου, έφυγα τρέχοντας για τον επόμενο, στο βιβλιοπωλείο, μα και εκεί με είχαν προλάβει, καθώς είχαν γυρίσει ανάποδα όλα τα γράμματα από όλα τα βιβλία. Μην με ρωτήσετε πως το έκαναν αυτό, γιατί κι εγώ δεν ξέρω!

Είχα φτάσει στον τελευταίο όροφο κι ακόμα δεν είχα κάνει ούτε μια αταξία. Πως θα τολμούσα να κατέβω, μην έχοντας κάνει, έστω, μια μικρή προβιβαστική αταξία; Εκείνη τη στιγμή όμως, μια ιδέα άστραψε στο μυαλό μου! Κι αν συνέχιζα για τον τελευταίο όροφο; Αυτό αποφάσισα και, αφού ανέβηκα τα σκαλιά, άνοιξα την πόρτα. Και τότε βρέθηκα μπροστά σε κάτι μοναδικό! Όλο το δωμάτιο ήταν γεμάτο παιχνίδια. Κούκλες, αυτοκίνητα, τρενάκια, σπιτάκια, αρκουδάκια, και στη μέση του δωματίου έλαμπε ένα ψηλό έλατο στολισμένο με εκατοντάδες μπάλες και φωτάκια, ενώ όλος ο τόπος μύριζε φρεσκοψημένα γλυκά. Έκατσα τότε στο πάτωμα απέναντι από το δέντρο κι

ήτανε τόσο ζεστά και όμορφα, που έκανα μια ευχή.

- Πόσο θα 'θελα να ήμουν χαρούμενος, όπως τα παιδάκια που παίρνουν δώρα και τραγουδάνε κάλαντα, κι όχι να δίνω εξετάσεις και να κινδυνεύω να μείνω στην ίδια τάξη.

- Έλα καλικάντζαράκι! ακούστηκε μια φωνή από πίσω μου. Μην στενοχωριέσαι!

Τρομαγμένος γύρισα κι είδα ένα χοντρό γέροντα με κόκκινα μάγουλα και παχιά μούσια.

-Μην μου κάνεις κακό! κλαψούρισα.

-Ε, μα τι είναι αυτά που λες! Από πότε ένας καλικάντζαρος φοβάται; είπε γλυκά σκουπίζοντάς μου τα μάτια.

-Τώρα πια, δεν ξέρω αν θα παραμείνω καλικάντζαρος. Είμαι τόσο άχρηστος, που μπορεί να με διώξουν. Ούτε μια αταξία δεν είμαι ικανός να κάνω! είπα με πόνο, μα εκείνος με πήρε στην αγκαλιά του και μου είπε ήρεμα:

-Όσο υπάρχουν τα Χριστούγεννα, ποτέ ένας καλικάντζαρος δεν θα είναι άχρηστος. Κι όσο

υπάρχουν οι καλικάντζαροι, θα υπάρχουν και οι αταξίες! Και βγάζοντας από το κεφάλι του έναν κόκκινο σκούφο κεντημένο με χρυσή κλωστή, μου τον φόρεσε στο κεφάλι και με συνόδευσε στην πόρτα. Εκεί με φίλησε στο μέτωπο και με χαιρέτησε.

-Καλά Χριστούγεννα Κατεργαρή! είπε κι έκλεισε την πόρτα.

Εγώ νιώθοντας ξαφνικά πολύ χαρούμενος, κατέβηκα τα σκαλιά χορεύοντας με τον τεράστιο σκούφο του παππού που ήξερε το όνομά μου.

Όταν όμως με αντικρίσανε οι άλλοι καλικάντζαροι, πάγωσαν.

-Ο σκου...ο σκούφος! ψέλλισε σασιτισμένος ο δάσκαλος.

-Τι έχει ο σκούφος μου; απόρησα εγώ.

-Είναι του Αι-Βασίλη! είπε έκπληκτος.

-Ο Κατεργαής έκλεψε τον σκούφο του Αι-Βασίλη! φώναξαν όλα τα καλικαντζαράκια.

Ξαφνικά όλοι με περικύκλωσαν και με σήκωσαν στα χέρια τους.

-Μπράβο στον Κατεργαρή, που έκλεψε τον σκούφο του Αι-Βασίλη! Μπράβο στον Κατεργαρή, που έκανε την πιο δύσκολη αταξία! φώναζαν όλοι, ενώ ο διευθυντής του σχολείου μου έδωσε με περηφάνια το έπαθλο των εξετάσεων. Ένα μεγάλο λαμπερό κύπελλο με χαραγμένη τη φράση:" Στην μεγαλύτερη αταξία της χρονιάς"!

Έτσι, στους ώμους των άλλων καλικάντζαρων γύρισα στην Καλικαντζαροχώρα, κι εκεί με περίμενε μεγάλο τραπέζι και γλέντι ως την ημέρα των Φώτων. Μεταξύ μας, χάρισα το μεγάλο κύπελλο στον Αναμπουμπούλη, γιατί εγώ δεν έκανα καμία αταξία στην πραγματικότητα, ενώ εκείνος πήγε στο νοσοκομείο με γαστρεντερίτιδα από τα πολλά γλυκά.

Εμένα μου φτάνει που πέρασα την τάξη κι έχω τον ωραιότερο σκούφο στον κόσμο! Το δώρο του Αι-Βασίλη! Σας αφήνω τώρα γιατί με έχει καλέσει ένας φίλος μου για πορτοκαλάδα.

Ξέρετε! Εκείνος ο ενοχλητικός παπάς με την επίσης ενοχλητική του αγιαστούρα! Μην το πείτε σε κανέναν! Αλλά βλέπετε, εγώ είμαι ένας αλλιώτικος καλικάντζαρος. Ο

Κατεργαής με το όνομα!

Λέττα Βασιλείου

